

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra LUFTSKIPPEREN OG ATHEISTEN ET DIGT (1852)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319432165264/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

De uldne Sokker De beholde faaer,
Thi nu til Hovedsagen jeg mig vender:
Vær nu andægtig! Fold nu Deres Hænder
Og læs med samlet Sind et Fadervor.
Hør det De gjort, da strax om Deres Lænder
Min forede Kaval til Skjul jeg slaaser,
Og Sjælens Trost i Legemet da føler De —
Naa, hvi saa taus? — Hvad er iver'n? — Hvi nøler De?

Jeg kan det — stammed Anton — kan det ikke,
Jeg har det kunnet, men jeg har det glemt —
Ih, svared Montechrist, da er det slemst,
At denne Hindring Dem iver'n skal ligge,
For i Kavaien Armene at stikke,
Hvortil en mægtig Lyst De har bestemt.
De kan ei Deres Fadervor, min Kjære?
Saa er ei andet for, end det at lære.

Men da jeg selv mig Deres Mentor kaldte,
De paa min Bistand her kan gjøre Krav.
Thi visk af Kinden Taarerne de salte,
Og vaagn til Haabet op af Sorgens Grav!
Sku, føl og døm, om nys med Grund De talte
Mig mellem Djævle — mig, som trækker af
Mit eget Skind, blot for at see tilbedste,
Blot for at varme min forfrosne Næste.

Her trak han ud — og i en Hurlumhel,
Som ved et Under dækket og tilhyllet,
Fra nøgen Krop til paaklædt Sjæl omtryllet,
Saa Anton i den forede Kaval,
Hvis Varmestrom hans Lemmer overskylled,
Og gennem Kroppen rask sig banded Vei,
Saa Blodet tæede op i alle Aarer,
Før ret endnu var' standsede hans Taarer.

O hvilken Overgang! Den fatter Ingen,
Der altid dukked i det lunkne Bad,
Der altid laa med Dynen over Bringen,
Der altid i den lune Slue sad.
Som frigjort løfted Anton Tankevingen,
Som sprængte skilte Hjerlets Baand sig ad,
Og da han Blikket til sin Mentor hæved,
Af ny Forundring og af Fryd han bæved.